

ter Forholdstalsvalg paa en eller anden Maade, saaledes at de enkelte politiske Partier bliver repræsenterede i Forhold til deres Styrke. Jeg skal derfor ikke her i Dag spille Tiden med at gentage alle de udmærkede Argumenter, der er fremførte i den Retning, men jeg vil gøre en Bemærkning i Anledning af, at den højtærede Konseilspræsident nu i sin Indledningstale udtalte, at Regeringen kunde ikke billige, at man gik over til Forholdstalsvalg til Folketinget, thi det gjaldt om at skabe en fast Regeringsmajoritet, og det kunde man ikke, naar man havde Forholdstalsvalg. Jeg ser nu ikke, at Valg efter Forholdstal skulde være nogen Hindring derfor, og jeg ser heller ikke, at man har Garanti for at have en fast Regeringsmajoritet, selv om man ikke gaar til Forholdstalsvalg. Vi har jo haft Eksempler derpaa; det er ikke ret længe siden, der sad et Ministerium, der kun havde 20 eller maaske 24 Stemmer at raade over i Folketinget. Altsaa der kan meget vel sidde en Regering uden Regeringsmajoritet, som den højtærede Konseilspræsident talte om. Og det skyldes jo nærmest rene Tilfældigheder, at den højtærede Konseilspræsident sidder som Chef for et Ministerium med et Parti, der har Majoritet eller i alt Fald lige har Halvdelen af Folketingets Medlemstal. Naar den højtærede Ministerchef er i dette lykkelige Tilfælde, er det kun paa Grund af denne meget uretfærdige Valgmaade, vi har til Folketinget, thi dette Ministerium og dette Regeringsparti sidder i Kraft af denne uheldige Valglov som en Majoritetsregering, men med et Mindretal af Befolkningens Stemmer. Forholdstalsvalg til Folketinget kan jo indrettes paa forskellig Maade, og man er, hvis det skulde støde paa Modstand fra den høje Regering og Regeringspartiet, ikke nødt til at opgive Forholdstalsvalget, fordi man ikke gennemfører det efter Listevalg, saaledes som vi foreslog det her i Landstinget i Fjor. Folketingets Højre havde allerede Aaret i Forvejen stillet et Forslag om Forholdstalsvalg til Folketinget i Forbindelse med Valg i Enmandskredse. Vort Standpunkt er derfor fremdeles det, at en tilfredsstillende, retfærdig og en blivende Ordning af Valgene til Folketinget formener vi kun kan finde Sted ved Anvendelse af Forholdstalsvalg.

Blandt de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder vedrørende Folketinget, skal jeg sige et Par Ord om den Paragraf, der bestemmer, at Folketingets Funktionstid

forlænges til 4 Aar. Jeg kan udtale min Tilslutning til den højtærede Regering angaaende denne Del af Forslaget. Det er vist en overmaade forstandig Bestemmelse, som jeg kun kan ønske at det maa kunne lykkes Regeringen at gennemføre.

Derimod kan jeg ikke slutte mig til Forslagene til §§ 53 og 67. Det sidste Stykke af § 53 anviser den Vej, der skal følges, hvis Folketinget og Landstinget ikke kan komme overens om Finanslovsforslaget. Jeg er ganske enig med den høje Regering i, at Finanslovskonflikter bør undgaaes. Men Midlet til at forebygge Konflikt kan blive mere faretruende for den hele Forfatnings Grundvold, end om der en Gang skulde opstaa en Finanslovskonflikt; thi det er jo dog Meningen med det foreslaaede Landsting, at dette skal være en Magtfaktor ved Siden af Folketinget. Det er dog den højtærede Konseilspræsidents Mening, at Landstinget skal være en konservativ Betyggelse, en Garanti. Saa gaar det ikke an, at man i § 67 prisgiver Landstinget med det halvt saa store Medlemsantal for en fælles Afstemning i den forenede Rigsdag, hvor en Mængde betydelige Spørgsmaal vil kunne afgøres ved, at disse presses ind paa Finansloven. Vil man have Tokammer, saa maa man ikke paa Forhaand bryde Magten hos den ene af Rigsdagens Afdelinger.

Ja, jo mere man betragter dette Lovforslag, desto mere maa man undres over, at den højtærede Konseilspræsident har fremsat det; og ikke mindst maa man undres, naar man læser eller har hørt de Taler, hvormed den højtærede Konseilspræsident har forelagt og forsvaret det. Dette Forslag forelægges som affattet i Juni-Grundlovens Aand — en vid Mark for Fantasier, der kan trækkes og strækkes til alle Sider. Nej, lad os se paa Realiteten; lad os se, hvad der er tilbage af Juni-Grundloven i de Paragraffer, som her bydes os. Det bliver da nok nærmest kun Skallen, der bliver tilbage. De Mænd, der skabte og vedtog Juni-Grundloven, havde utvivlsomt den mest levende Tillid til den almindelige Valgret. Men selv i denne Begejstringens Tid, hvor alt saas i et ideelt Lys, og hvor disse Mænd jo var ganske blottede for Erfaringer om, hvorledes en saadan Forfatning vilde virke, selv den Gang bestemte man sig dog for, at det skulde være modne Mænd, der skulde vælge de Repræsentanter, der skulde varetage Landets Interesser. Man satte derfor Valgretsalderen til 30 Aar. Det foreliggende Forslag nedsætter Alderen til